

เทศน์รับผ้าป่าช่วยชาติ ณ วชิรพยาบาล กทม.

เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เป็นโรคทางใจให้เชื่อธรรม

เนื่องในโอกาสครบรอบ ๘๖ ปีวชิรพยาบาล (๒ มกราคม ๒๕๕๒) หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แสดงพระธรรมเทศนา โปรดชาววชิรพยาบาลและคณะศรัทธาประชาชนที่มาร่วมฟังธรรมและถวายผ้าป่ามหากุศลโครงการช่วยชาติ เมื่อวันที่จันทร์ที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๑ เวลา ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น. ณ ห้องประชุมตึกสถิตยกรรม ชั้น ๕ วชิรพยาบาล

กราบนมัสการท่านพระราชญาณวิสุทธิโสภณ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี ด้วยวชิรพยาบาลซึ่งเป็นโรงพยาบาลในสังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ได้ก่อตั้งโดยพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และจะครบรอบวันสถาปนาเป็นปีที่ ๘๖ ในวันที่ ๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๒ นี้ วชิรพยาบาลจึงได้จัดการทอดผ้าป่าช่วยชาติมหากุศล เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติของพระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า และเป็นการตอบสนองคุณของประเทศไทย ในวโรกาสอันเป็นมหามงคลนี้ ขอกราบอาราธนาหลวงตามหาบัว ได้แสดงพระธรรมเทศนา เพื่อเป็นการเพิ่มพูนสติปัญญาในทางธรรมแก่พวกเราทั้งหลายด้วยเทอญ

วันนี้เป็นโอกาสสวาสนาอันน่ายกย่องของพี่น้องชาวไทยเรา มารวมจุดที่วชิรพยาบาล มีท่านผู้เป็นประธานในวชิรพยาบาลนี้ เป็นผู้ดำเนินการบริจาคสมบัติ เช่น ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เพื่อช่วยชาติของเราซึ่งกำลังบกร่องอยู่มากมายเวลานี้ เช่นเดียวกันกับคนไข้ที่มีความบกพร่องทางสุขภาพร่างกาย วิ่งเข้าหาหมอทุกแห่ง ๆ จนกระทั่งโรงพยาบาลจะไม่มีที่บรรจุ ไม่มีที่รับรองคนไข้ทั้งหลาย ซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่เป็นความบกพร่องทางร่างกาย แล้วก็บกร่องทางจิตใจ ทั้งสองอย่างนี้รวมเข้าเป็นกองทุกข์เข้าสู่ร่างกายและจิตใจ จึงต้องหาความช่วยเหลือ เช่น คนไข้ทางร่างกายและจิตใจบวกรเข้าด้วย ก็ต้องวิ่งเข้าหาหมอช่วยเหลือแก้ไขพอบรรเทาให้เป็นไปได้ และหายจากโรคร้ายไข้เจ็บต่อไป

หากไม่มีผู้ช่วยเหลือแล้วคนไข้ก็มีทางตายเป็นส่วนมาก จึงต้องอาศัยการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นี้ชาติไทยของเราเวลานี้ก็กำลังเป็นไข้ บกพร่องด้วยสมบัติเงินทอง ความเป็นอยู่ของชาติไทยเรารู้สึกว่าร่อยหรอลงไปมาก เรียกว่าเป็นไข้กันทั้งชาติ ต้องอาศัยการร่วมมือร่วมใจกันบริจาคช่วยเหลือ ซึ่งเช่นเดียวกันกับหมอช่วยเหลือคนไข้ที่ก้าวเข้ามาสู่โรงพยาบาลฉะนั้น คำว่าคนไข้ ๆ นี้ส่วนมากก็ต้องหมายถึงร่างกายบกพร่อง ต้องการความ

เยียวจากยาจากหมอ นี่เป็นโรคประเภทหนึ่งซึ่งมีประจำร่างกาย และมีทางเกิดได้หายได้ เป็นครั้งเป็นคราวไป

ส่วนโรคภายในคือโรคที่ทางพุทธศาสนาท่านแสดง โรคกิเลสโรคอันนี้ ไม่มีทางหาย มีธรรมเท่านั้น พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกเรียกว่า หมอชั้นเอก ไม่มีใครเสมอเหมือน ในการเยียว รักษาโรคทางใจคือโรคกิเลสนี้ จึงจะมีทางเบาบางและหายลงไปได้ นอกจากนั้นไม่มียาขนานใดที่จะไปแก้โรคชนิดนี้คือ กิเลสภายในจิตใจของสัตว์ทั่วไปทุกดินแดนให้หายไปได้ เพราะฉะนั้นพี่น้องชาวไทยเราซึ่งเป็นชาวพุทธ จึงควรที่จะสนใจเรื่องโรคของใจ อย่างน้อยให้พอ ๆ กันไปกับโรคทางกาย การเยียวรักษาโรคทางกายกับการเยียวรักษาโรคทางใจนี้ ให้มีความสม่ำเสมอกันไป ส่วนมากไม่มีใครเหลียวแลโรคทางใจ ปล่อยให้กิเลสตัณหาซึ่งเป็นตัวภัยเสียดแทง บีบบี้สีไฟอยู่ตลอดเวลา

ถึงร่างกายจะมีความสุขความสบาย แต่ภายในจิตใจนั้นเป็นโรคประจำตัวกันไม่มีทางหาย ถ้าไม่สนใจปฏิบัติต่อศีลต่อธรรม ที่เรียกว่าธรรมโอสธเข้ามาเยียวรักษา เพราะฉะนั้นธรรมกับโลกจึงเป็นของคู่เคียงและจำเป็นตลอดมา ที่จะต้องเป็นเครื่องต้านทานซึ่งกันและกัน หากมีตั้งแต่โรค คือโรคของกิเลสอย่างเดี๋ยวแล้ว สัตว์ก็ไม่มี ความหมาย ทั้งความเป็นอยู่และความตายไป ความเป็นอยู่เวลานี้ จิตใจไขว่คว้าหาที่พึ่งที่ยึดที่เกาะที่อาศัยอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะแล้วก็หาความหมายไม่ได้สำหรับใจดวงนี้ ที่มีโรคประจำภพประจำชาติมาก็กี่ปีกี่กลับ ไม่มีใครสามารถจะนับได้ว่าเราคนหนึ่ง ๆ สัตว์ตัวหนึ่ง ๆ เกิดมาก็กี่ปีกี่กลับแล้วและเกิดในสถานที่ใดบ้าง สูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ หาประมาณไม่ได้ ในความเกิด สถานที่เกิด และวิบากกรรมที่สัตว์ทั้งหลายจะพึงได้รับไปประจำภพนั้น ๆ นี่เป็นสิ่งสำคัญที่มีอยู่กับใจดวงนี้

ใจดวงนี้ไม่มีใครพิสูจน์แก้ไขเยียวหรือชำระสิ่งที่เปื้อนภัยออกจากใจดวงนี้ได้ นอกจากธรรมเท่านั้น ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้น นั้นแหละเป็นธรรมเครื่องสังหารภพชาติ พร้อมกับการสังหารทุกข์ออกจากจิตใจของสัตว์ให้ขาดลงโดยสิ้นเชิงเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา คำว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้นหมายถึงการสังหารเชื้อแห่งภพชาติคือ กิเลสที่เป็นตัวสำคัญพาให้เกิดให้ตายมาก็กี่ปีกี่กลับ ให้ขาดสะบั้นลงจากพระทัย เรียกว่าตรัสรู้ธรรม นี่คือนั่นผู้ที่หมดแล้วซึ่งภัยภายในจิตใจ ทุกข์ไม่มีภายในจิตใจตั้งแต่ขณะตรัสรู้แล้ว จนกระทั่งวันปรินิพพานและเป็นอนันตกาลแห่งความสุขที่เรียกว่าบรมสุขนี้ คำว่าอนันตกาลท่านหมายถึงว่า นิพพานเที่ยง นิพพานเที่ยงก็หมายถึงจิตที่บริสุทธิ์หลุดพ้นจากสิ่งแปรปรวนทั้งหลาย มีกิเลสเป็นเชื้อให้เกิดเป็นสำคัญ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว รู้ทั้งเหตุคือการดำเนินมา ดำเนินอย่างไร รู้ทั้งผลได้ทั้งผล คือความตรัสรู้ธรรมเป็นพระจิตที่บริสุทธิ์ พุทโธล้วน ๆ นี้แล้วก็นำมาสั่งสอนสัตว์โลก ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้นเป็นธรรมที่เลิศเลอที่สุด โลกที่มีกิเลสครอบงำภายในจิตใจ ไม่มีทางที่จะทราบได้แม้รายเดียว ผู้ทราบธรรมเลิศเลอ ธรรมประเสริฐนี้ต้องเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้ว คือพระพุทธเจ้าหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่ง พระอรหันต์หนึ่ง มีจำนวนมากเท่าไรเป็นแบบเดียวกัน เสมอกันหมด นี่คือท่านผู้ทรงธรรมอันเลิศเลอและธรรมแท้ภายในพระจิต ภายในใจของพระอรหันต์ทั้งหลาย นี้เรียกว่าธรรมล้วน ๆ ธรรมล้วน ๆ นี้ไม่มีผู้ใดจะทรงไว้ได้นอกจากท่านผู้สิ้นกิเลสเท่านั้น ความรู้ความเห็นทั้งหลายที่จะแทรกเข้าไปสู่ธรรมประเภทนี้นั้นเป็นไปไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ธรรมจึงเป็นของจำเป็นสำหรับชะล้างสิ่งสกปรกกรงรังภายในจิตใจ พร้อมกับนำกองทุกข์มาบีบบังคับสัตว์ทั้งหลายทุกภพทุกชาติไป

นี่เราทั้งหลายเป็นชาวพุทธ ควรจะได้รับการเยียวยารักษาโรคภายในจิตใจเป็นคู่เคียงกันไปกับโรคทางร่างกาย เพราะโรคทางร่างกายนี้มีเป็นเวล่ำเวลา มีการหายได้แล้วก็ตายได้ แต่โรคทางใจนี้ไม่มีทางหาย ร่างกายเราจะตายก็ภพก็ชาติ แต่โรคทางใจคือกิเลสซึ่งแทรกอยู่ภายในจิต ทำให้เกิดภพเกิดชาตินี้ไม่ตาย และโรคชนิดนี้ไม่มีใครสามารถฉลาดรู้ได้ นอกจากบำเพ็ญทางด้านจิตตภาวนาเท่านั้น ดังพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้นั้น ตรัสรู้ด้วยการพิสูจน์จิตใจด้วยจิตตภาวนา มีอานาปานสติเป็นเครื่องชำระเป็นเครื่องดำเนิน และแตกแขนงออกมาสั่งสอนสัตว์โลก ท่านเรียกว่ามัชฌิมาปฏิปทา คือทางสายกลาง สายทางที่เหมาะสมที่จะให้สัตว์ทั้งหลายบรรลุธรรมได้ คือทางที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญมานี้นี้ เรียกว่า ทางที่จะให้หลุดพ้นจากกิเลส อันเป็นเชื้อพาสัตว์ทั้งหลายเกิดตายให้สิ้นลงไปได้ ด้วยวิธีการแห่งจิตตภาวนา

ธรรมนี้ไม่มีใครรู้ได้เห็นได้ มีพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เท่านั้น และไม่มีใครที่จะพิสูจน์เชื่อแห่งความเกิดความตายนี้ได้ นอกจากทางด้านจิตตภาวนา ที่เรียกว่า มัชฌิมาปฏิปทา ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้ว มีวิธีการนี้เท่านั้นที่จะพิสูจน์ความเกิด ความตายของตนได้ ของใครก็ตาม ถ้าได้บำเพ็ญตามธรรมนี้แล้ว เริ่มต้นตั้งแต่อบรมจิตใจที่มีความว่าวุ่นขุ่นมัวส่ายสแล่ ขนทุกข์มาเผาผลาญจิตใจของเราให้เดือดร้อนตลอดเวลา นี้ให้สงบลงด้วยการอบรมจิตตภาวนา ที่ท่านสอนว่าภาวนา ๆ นั่นคือการอบรมพิสูจน์ดูความเคลื่อนไหวของใจ ที่คิดไปในแง่ต่าง ๆ จากความผลักดันของกิเลสที่พาให้คิดให้ปรุง ให้จิตได้รับความสงบจากธรรมบทใดก็ตาม นี่คือการพิสูจน์ร่องรอยแห่งความเกิดตายของตน คือของผู้ภาวนานั้นแหละ จนใจได้รับความสงบลงด้วยธรรมบทใดก็ตาม

เช่น ท่านสอนว่าให้เจริญภาวนา พุทโธ พุทโธ ก็ให้มีสติจดจ่ออยู่กับคำว่าพุทโธ พุทโธ ไม่ยอมให้จิตคิดไปทางอื่นได้อันเป็นเรื่องกิเลสหลุดลากไปทั้งนั้น ให้จิตเข้าสู่ความสงบด้วยบทรกรรมที่กล่าวนี้ โดยมีสติควบคุม เราจะเริ่มเห็นร่องรอยแห่งจิตใจของเรา แล้วในขณะที่เดียวกันก็จะเริ่มเห็นร่องรอยทางมาแห่งการเกิดตายของจิตดวงนี้ ที่ท่องเที่ยวอยู่ไม่หยุดไม่ถอย เข้าเป็นลำดับลำดา จนกระทั่งปรากฏผลขึ้นมาในเบื้องต้น เป็นใจที่สงบ คือสงบจากอารมณ์ อารมณ์นั้นเป็นเรื่องของกิเลสพาให้ปรุงแต่งคิดไปเพื่อเรื่องของกิเลส จนทุกขมาให้เราตลอดสายไม่มีเวลาเบาบาง แล้วอาการเหล่านี้ก็สงบเข้ามาสู่จิตใจ

เมื่อจิตเริ่มมีความสงบยอมปราศจากสิ่งรบกวน จิตจะทรงตัวอยู่ได้ด้วยความรู้ล้วน ๆ ในขั้นนี้ก่อน เพียงความรู้ล้วน ๆ ปรากฏ ไม่มีกิริยาอาการใด ๆ เข้ามารบกวนและแทรกซึม จิตจะเห็นความสงบเย็นใจตัวเองขึ้นมา และจะเริ่มเห็นความสำคัญแห่งจิตคือผู้รู้ ผู้รู้ที่ครองร่างอยู่นี้แลเรียกว่าจิต ร่างกายเหล่านี้เป็นอาการของจิต เป็นเครื่องใช้ของจิตทั้งนั้น แต่จิตเองนั้นเป็นนามธรรม ทรงความรู้ไว้ภายในร่างกายนี้ท่านเรียกว่าจิต แต่เมื่อไม่มีการอบรมให้เกิดความสงบได้ จิตดวงนี้ก็ไม่ทราบความหมายของตัวเองว่าเป็นอย่างไร ต่อเมื่อมีความสงบเย็นเข้ามา จะถอนตัวเข้ามาสู่ความสงบ เริ่มปล่อยวางความรู้สึกไปตามอวัยวะต่าง ๆ นั้น เข้ามาสู่จุดรวมแห่งเดียว เรียกว่า รู้ ๆ ไม่มีอะไรรบกวน

นี้ท่านเรียกว่าจิตสงบขั้นหนึ่ง เป็นการพิสูจน์ได้ในขั้นต้น วิถีทางของจิตก็เริ่มจะรู้เวลานี้จิตกำลังสงบตัวไม่เคลื่อนย้ายไปสถานที่ใด ที่เรียกว่าเคลื่อนย้ายหมายถึงความคิด ความปรุง กระแสของจิตคิดไปในแง่ต่าง ๆ แล้วรวมตัวเข้ามาสู่ความสงบ พอสงบหลายครั้งหลายหน จิตก็เริ่มสร้างความแน่นหนามั่นคงขึ้นภายในตัวเอง เมื่อสร้างความแน่นหนามั่นคงขึ้นมากน้อย ความสงบ ความสุข ความเย็นใจ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์เริ่มเพิ่มตัวขึ้นเรื่อย ๆ ภายในจิตดวงนั้น และค่อยปล่อยวางอาการทั้งหลายที่เคยยึดเคยถือเคยวุ่นวาย ซึ่งเป็นภัยมาตั้งเดิมนั้น ให้ถอยตัวเข้ามาสู่ความสงบเรื่อย ๆ จนปรากฏเป็นความสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นภายในใจ

แม้เพียงเป็นสมาธิจิตสงบเท่านั้น เราก็เริ่มเห็นความจริงคือ จิตดวงนี้ เรียกว่าเป็นเจ้าของแห่งร่างกาย เพราะหลักธรรมชาติแห่งความจริงแล้ว ร่างกายกับใจนี้ไม่ใช่อันเดียวกัน ร่างกายนี้เป็นส่วนธาตุส่วนชั้นนี้เป็นเครื่องใช้ของใจ .ใจเข้ามาอาศัยร่างกายอันนี้แล้วบ่งการบ่งงาน ให้ทำกิจการต่าง ๆ นี้เป็นแขนงของใจ ที่นี้เมื่อใจสงบเข้าสู่ตัวเองแล้ว ย่อมจะเห็นได้ชัดว่าผู้รู้นี่คือใจ ในขณะที่รวมตัวเข้ามาสู่ผู้รู้โดยเฉพาะแล้ว เวลาสงบจริง ๆ ไม่ใช่อาการต่าง ๆ เลย ปล่อยความรู้ความเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เข้าสู่ความรู้อย่างเดียว

เท่านั้น ไม่ใช่ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ความสัมผัสต่าง ๆ ปล่อยวางไปหมด เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ อยู่ภายในใจ นี้เรียกว่าใจสงบ ใจไม่ทำงาน เพียงเท่านี้เราก็เริ่มทราบว่าเป็นใจ

พอจิตมีความสงบและแน่นหนามั่นคง ความรู้เป็นตัวของตัวเองเข้าไปโดยลำดับแล้ว จะทราบได้ชัดว่าร่างกายเป็นอย่างหนึ่ง ส่วนจิตใจนี้เป็นอย่างหนึ่ง เริ่มตั้งแต่บัดนี้ นี้เรียกว่า การพิสูจน์ ความเกิดตายของภพของชาติ พร้อมกับการพิสูจน์เสี้ยนหนามที่เป็นภัยแทรกอยู่กับจิตใจนี้ไปด้วยกัน

จิตเมื่อมีความสว่างกระจ่างแจ้งแล้ว แยกออกทางด้าน ท่านให้ชื่อว่า ด้านปัญญา ความคิด ความปรุง ความซาบซึ้งในอาการต่าง ๆ ของร่างกาย ตั้งแต่ร่างกายของเรา กระจายออกไปทั่วโลกธาตุ ซึ่งเป็นสภาพเหมือนกัน เคยยึดเคยถือสิ่งใด จิตมีความพินิจ พิจารณา ให้เห็นเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ อนัตตา อสุภะ อสุภะความสกปรกโสภณ ไม่มีอะไรเกินร่างกายของสัตว์ของบุคคลนี้ไปได้ พิจารณาให้เห็นตามความจริงตามสิ่งเหล่านี้แล้ว จิตจะปล่อยวางตัวเข้ามา ที่ว่าอุปาทานก็คือความยึดมั่น ในสิ่งเหล่านี้แล เมื่อปัญญาสอดแทรกเข้าไปรู้เรื่องสิ่งเหล่านี้เป็นลำดับแล้วจะปล่อยวางเข้ามา

ความปล่อยวางของความยึดถืออื่นนั้น ก็เท่ากับปล่อยวางภาระความหนักหน่วงถ่วง จิตใจเข้าไปด้วยกัน จนกระทั่งจิตมีความละเอียดลออ และพินิจพิจารณา ส่วนละเอียดลออ เช่น เวทนา คือความสุข ความทุกข์ เจษ ๆ ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ สัญญา สังขาร วิญญาณ สัญญา ได้แก่ ความจำได้หมายรู้ นี้เป็นอาการของจิตทั้งนั้น สังขารความคิด ความปรุงต่าง ๆ วิญญาณความรับทราบ เวลาสิ่งภายนอกมาสัมผัสตา หู จมูก ลิ้น กาย พินิจพิจารณาลงในไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ปล่อยวางเข้ามาเรื่อย ๆ ปล่อยวางสิ่งเหล่านั้นเข้ามา ๆ เรียกว่าพิสูจน์ร่องรอยของจิตเข้ามาเป็นลำดับ ว่ามันเกิดตายมาได้ อย่างไร

คำว่าจิต คำว่าจิตเป็นอย่างไรก็ทราบได้ชัดทางด้านจิตตภาวนา เป็นขั้น ๆ ขึ้นไป จนกระทั่งสติปัญญาธรรมมีความสามารถแก่กล้า ชำระล้างกิเลสเข้าไปจนถึงตัวจริงของภพของชาติ ได้แก่อะไร หลักธรรมของพระพุทธเจ้าท่านทรงแสดงไว้แล้วว่า อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา เป็นต้น นี้คือเชื้อแห่งภพแห่งชาติ ที่ฝังอยู่ภายในจิตใจของสัตว์โลกทุก ๆ ดวงไป แต่สัตว์โลกไม่มีทางทราบได้ว่า เราเกิดเราตายเป็นมาตลอดกับตลอดกาลป็นเพราะอะไร เป็นสาเหตุ ไม่ทราบได้ แต่เวลาจะทราบได้ ก็ตั้งที่อธิบายมานี้

พระพุทธเจ้าพิสูจน์ร่องรอยแห่งการเกิดตายของพระองค์มาโดยลำดับ จนกระทั่งถึงจุดสุดท้าย จุดที่เป็นตัวจริงแท้คือปฏิจกสมุปบาท ได้แก่ อวิชชาอปจจยา ซึ่งแทรกฝังลึกอยู่ในจิตใจนี้ เมื่อเห็นชัดสิ่งนี้เป็นภัยแล้ว จิตยอมปล่อยวางหรือสังหารกันให้ขาดสะบั้นลงจากใจ เมื่อเชื่ออันพาให้เกิดให้ตายนี้ได้ขาดสะบั้นลงจากใจแล้ว ใจก็เรียกว่าบรรลู่หรือตรัสรู้ธรรม ผุดขึ้นจากธรรมชาติอันนี้ และธรรมชาตินี้ก็สลายตัวไปจากใจ ประกาศพระองค์ หรือพระอรหันต์ก็ประกาศตนขึ้นมา ว่าได้สิ้นเสร็จแล้วเรื่องการเกิดการตาย ร่องรอยแห่งการเกิดตายของจิตนี้ มีเชื้อฝังกันมาโดยลำดับ จนกระทั่งมาถึงจุดสุดท้าย ได้สังหารกันลงที่ใจนี้แล้ว

เมื่อเชื่อนี้ได้สลายลงจากใจแล้ว ใจนี้เป็นใจที่บริสุทธิ์ผุดขึ้นในท่ามกลางแห่งอริยสัจสี่ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่เป็นท่ามกลาง เป็นโรงงานอันใหญ่โต สำหรับปฏิบัติขึ้นแห่งพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายทุก ๆ พระองค์อุบัติขึ้นที่จุดนี้ ไม่มีที่อื่นเป็นที่อุบัติ ที่กำจัดภพชาติให้ขาดสะบั้นลงไปของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ ก็กำจัดให้ขาดสะบั้นกันลงไปในจุดเดียวกันนี้ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสรู้แล้วจึงไม่ทรงถามใคร ประกาศธรรมสั่งสอนโลกทันที พระสาวกอรหันต์ของพระพุทธเจ้า เมื่อผุดขึ้นมาจากจุดเดียวกันนี้คือ อริยสัจสี่นี้แล้ว จึงไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าอีกต่อไป เพราะเป็นธรรมชาติอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ละได้อย่างเดียวกัน ถึงความบริสุทธิ์เต็มดวง เรียกว่าธรรมทั้งดวงที่ดวงใจที่บริสุทธิ์นั้นอย่างเดียวกัน จึงไม่ถามกัน

นี่แหละธรรมอันนี้ เมื่อถึงขั้นเต็มทีของธรรม ธรรมเข้าถึงที่อันเป็นธรรมแท้แล้ว จึงขอเปรียบเทียบให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า แม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง นั้นเป็นที่ไหลรวมลงแห่งแม่น้ำสายต่าง ๆ ลงไปจุดเดียวคือ แม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง แม่น้ำสายใดก็ตามที่ไหลลงสู่มหาสมุทรแล้ว เรียกว่ามหาสมุทรอย่างเดียวกันนั้น ไม่เรียกว่าแม่น้ำสายนั้น สายนี้ดังที่เป็นมาแต่ก่อน เช่น แม่น้ำเจ้าพระยานี้ไหลไปไหน แม่น้ำสายใดก็ตามไหลไปไหน เมื่อเข้าถึงมหาสมุทรทะเลหลวงแล้ว คำว่าแม่น้ำสายต่าง ๆ นั้นก็หมดปัญหาไปตาม ๆ กัน กลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทรด้วยกันหมด นี่ก็เหมือนกันเช่นนั้น ธรรมที่เป็นธรรมแท้ ท่านเรียกว่านิพพาน ๆ คืออะไร ก็คือจิตของท่านผู้บำเพ็ญ จะเป็นผู้ใดก็ตาม บำเพ็ญในสถานที่ใดก็ตาม ซึ่งเป็นเหมือนแม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลลงไปด้วยบารมีแห่งความดีของตน ๆ เมื่อถึงขั้นแก่กล้าเข้าไปมากเท่าไร ก็ไหลใกล้เข้าไปสู่ธรรมแท้ ๆ ซึ่งเทียบกับมหาสมุทรทะเลหลวงนั้นแล

เมื่อไหลเข้าไปถึงความบริสุทธิ์ที่เรียกว่าบรรลุธรรมหรือตรัสรู้ธรรมแล้ว นั่นแหละคือน้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลรวมลงสู่มหาวิมุตติ มหานิพพาน ธรรมนี้เป็นอันเดียวกัน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ รวมลงสู่จุดเดียวคือธรรมแท้ เรียกว่านิพพาน นี่แหละที่เรียกว่านิพพานเที่ยง เที่ยงที่ใจดวงบริสุทธิ์ เป็นธรรมแท้แล้วนี้ กลมกลืนกันกับธรรมล้วน ๆ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ท่านเรียกว่ามหาวิมุตติหรือมหานิพพาน นี่คือธรรมที่เป็นคู่โลกคู่สงสารตลอดมาตั้งแต่ตั้งกัลป์คือ ธรรมชาติที่เป็นธรรมแท้แน่ ผู้บำเพ็ญธรรมทั้งหลายจึงต้องบำเพ็ญด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การให้ทาน ไม่เลือกว่าประเภทใด ให้ทานลงไปเป็นบุญ เป็นกุศลหนุนตนขึ้นเพื่อความ สุขความเจริญ สูงขึ้นไปโดยลำดับ ซึ่งเปรียบกับแม่น้ำลำคลองที่ไหลไปเรื่อย ๆ จนเข้าถึงมหาสมุทรทะเลหลวงเช่นนั้น

นี่ละการพิสูจน์การเกิดตายของจิตนี้ เราจะนำวิชาไตรปิฎก สามแดนโลกธาตุนี้เป็นวิชาที่กิเลสผลิตให้ทั้งนั้น จะรู้สึกซึ่งขนาดไหน ก็ลึกลับซึ่งอยู่ในขอบเขตในอำนาจแห่งกิเลสตัณหาวิชชาที่ครอบไว้ทั้งนั้น ความรู้ที่ไม่สามารถที่จะพิสูจน์ตัวเองคือความเกิด ความเกิดตายเกิดตายของจิตนี้ได้ จึงต้องอาศัยธรรม มีพระพุทธเจ้ามาประสิทธิ์ประสาทวิธีการให้พิสูจน์ และประสิทธิ์ประสาททางพิสูจน์ให้คือการกุศล ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนา เหล่านี้เป็นวิธีบำรุงจิตใจซึ่งเปรียบกับแม่น้ำที่กำลังไหลเข้าสู่คลองหลวงคือ มหานิพพาน เมื่อบำเพ็ญเข้ามา มาก ๆ ก็หนุนกันเข้าไป ไหลใกล้เข้าไป ใกล้เข้าไป ใครมีวาสนาบารมีมากน้อยเพียงไรก็ยิ่งใกล้เข้าไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงวิมุตตินิพพานแล้วเรียกว่า พอเหมือนกันหมด ไม่มีเลยนั้นไปได้

คำว่าพอ เพียงคำเดียวเท่านั้น ครอบโลกธาตุแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะเลิศเลอยิ่งกว่าคำว่าพอไปได้เลย นั่นแหละนิพพาน แปลว่าเมืองพอ ทุกสิ่งทุกอย่างที่แทรกเข้ามาเป็นส่วนเกินทั้งนั้น ไม่จัดว่าเป็นของจริง ธรรมแท้เรียกว่าพอ จิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว เรียกว่าพอ นี่หลักฐานแห่งพระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงมาแก่พวกเราทั้งหลาย ซึ่งเวลานี้ก็ชาวไทยเราเป็นชาวพุทธอยู่แล้ว ขอให้สำเหนียกศึกษา สนใจทางด้านจิตใจ โรคทางด้านจิตใจนี้เป็นโรคเรื้อรังประจำภพประจำชาติมาที่กัปที่กัลป์ แต่ไม่มียาขนานใดเข้าไปรักษาแก้ไขถอดถอนได้ นอกจากธรรมโอสถเท่านั้น จึงต้องอาศัยการสร้างคุณงามความดี ซึ่งเป็นอุปกรณ์ของกันและกัน เพื่อหนุนเข้าสู่จุดแห่งความจริง คือ นิพพานแท้ นี่แหละเรียกว่าการตามร่องรอยของภพของชาติ

เราทุก ๆ ท่านทุกคน สัตว์ทุกตัว สามแดนโลกธาตุนี้ อยู่ในข่ายแห่งความเกิดตายด้วยกัน จึงเป็นทุกข์ด้วยกันหมด ใครจะอยู่สถานที่ใดก็ตาม เมื่อโรคคือกิเลส เป็นโรคเรื้อรังฝังอยู่ในจิตใจนั้นแล้ว ย่อมจะมีความทุกข์อยู่โดยทั่วกัน เสมอหน้ากัน จึงต้อง

อาศัยธรรมเป็นเครื่องเยียวรักษา พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก เป็นครูชั้นเอก พระสาวกอรหันต์ทั้งหลายเป็นครูชั้นเอก เป็นลำดับลำดับ ถ้าหมอก็เรียกว่าหมอชั้นเอก เป็นผู้แนะนำสั่งสอนด้วยความถูกต้องดีงาม เพื่อถอดถอนแก้ไขโรครภายในจิตใจ

โรครภายในจิตใจ ถ้าเป็นแขนงก็เรียกว่า กิ่งใหญ่ มีอยู่สามสี่กิ่งด้วยกัน อวิชชาปุจฉยา นั้นเป็นต้น เป็นรากฐานแห่งกิเลสภพชาติทั้งหลาย รวมตัวอยู่ที่นั่นหมด ความโลภคือความอยากได้ความทะเยอทะยาน ความไม่รู้จักพอ ความติดความดีนั้นวนวายอยู่ตลอดเวลา นี่คือกิเลสประเภทหนึ่งที่กวนจิตใจของสัตว์ทั้งหลาย ให้ติดให้ดี้นทะเยอทะยาน แล้วก็สร้างกองทุกข์มาในขณะที่เดียวกัน เป็นทุกข์อยู่ตลอดเวลา ยิ่งมีความโลภมากเท่าไร ยิ่งมีความติดดี้นมาก ยิ่งมีความทุกข์มาก ได้มากเท่าไรแทนที่จะเป็นความสุขความสบาย ไม่มี มีแต่เพิ่มความทุกข์เข้าเรื่อย ๆ นี่คืองานของกิเลสทำอยู่บนหัวใจสัตว์

ถ้าใครมีความโลภมากเท่าไร ก็เรียกว่าผู้นั้นสร้างความทุกข์ มหันตทุกข์ ให้แก่ตนมากเท่านั้น หากไม่มีความพอดีพอดี ความรู้จักประมาณคือธรรม เข้าไปแยกแยะและเข้าไปเป็นเบรคห้ามล้อแล้ว คนนั้นจะตายด้วยความโลภ ตายด้วยความหิวโหย ตายด้วยความไม่อิ่มไม่อ้วนนั้นแล นี่เรียกว่ากิเลสประเภทหนึ่งที่ฝังอยู่ในใจของสัตว์ เฉพาะอย่างยิ่งของมนุษย์ ย่นเข้ามาคือชาวพุทธของเรา ควรจะเห็นโทษของมันบ้าง เรื่องความอยากนั้นคนเป็นก็ต้องอยากด้วยกัน ไม่ว่าใครต้องมีความอยาก อยากเป็นธรรมดาก็เป็นอย่างหนึ่งอยากด้วยอำนาจของกิเลสตัณหาเป็นอย่างหนึ่ง อยากธรรมดา หิวธรรมดา เหมือนเราหิวข้าวหิวน้ำก็เป็นทุกข์ เพราะความหิวนี้เท่านั้น พอได้รับประทานเยียวลงไป ความหิวโหยนี้ก็ระบับตัวลงไป เป็นความอิ่มพอขึ้นมา แต่ความอยากความหิวโหยด้วยอำนาจแห่งกิเลสตัณหา ไม่มีคำว่าอิ่มพอ กว้านหามาเท่าไร ยิ่งเหมือนกับไฟได้เชื้อ แสดงเปลวขึ้นเป็นลำดับลำดับ ตามที่เชื้อไฟมีมากมีน้อย ให้อุบหรือดับตัวลงเพราะอำนาจแห่งเชื้อไฟบังคับอย่างนี้ไม่มี

นี่ละอำนาจของกิเลสที่ว่า เป็นโรคนิดหนึ่ง มันฝังอยู่ในจิตใจของท่านของเราด้วยกัน แต่ไม่ค่อยมีใครมองมัน นอกจากจะให้มันผลักมันดันหนุนออกไปดินดีดตลอดเวลา จนกระทั่งวันตายก็เห็นโทษของมันไม่ได้ เพราะไม่ดูโทษของมัน วิ่งไปตามมันเสียอย่างเดียว นี่เรียกว่าโรคนิดหนึ่ง ราคะตัณหา ความรักความใคร่ ความหิวความโหย ในกามกิเลสทั้งหลาย นี่ก็เป็นตัวรุนแรงมากตัวหนึ่ง ความโลภที่จะเกิดขึ้นมากน้อยตัวนี้เป็นตัวหนุนตัวดันสำคัญ กามตัณหาไม่มีคำว่าอิ่มว่าพอ ได้เท่าไรกินเท่าไรไม่พอคือ ราคะตัณหาตัวนี้ มีอำนาจมากที่สุดคือตัวนี้ ความโลภเป็นตัวรองของตัวนี้ คนจะโลภมากน้อย

เพียงไร ก็เพราะตัวนี้เป็นตัวตัน กามตัณหาคือความไม่อึดพอ ความดิ้นรนตลอดเวลา ความหิวตลอดเวลา

เราอยากจะรู้ตัวของเรา เราพิสูจน์ดูตัวนี้แหละ ตัวราคะตัณหา มันจะไม่มี ความเพียงพอเลย สมมุติว่าเราได้เมียมาคนหนึ่ง ได้ผัวมาคนหนึ่งครบแล้วกับความเพียงพอของวิสัยมนุษย์ที่มีธรรมเป็นเบรกด้ามล้อ เพียงผัวเดียวเมียเดียว มีครบเครื่องทุกคน ผู้หญิงก็ครบเครื่อง ผู้ชายก็ครบเครื่อง มีสมบรูณ์แบบด้วยกัน สมบรูณ์แล้วอยู่ด้วยกันได้เป็นผาสุก ไม่บกพร่อง แต่ราคะตัณหา มันไม่ยอมรับ มันอยากได้ ๒ ผัว อยากได้ ๓ เมีย ๔ เมีย ๕ เมีย ถึงร้อยผัวพันเมียมันก็ไม่พอ ยกมาหมดสำหรับชาวพุทธของเรา ผู้หญิงทั้งประเทศนี้ มาให้ผู้ชายคนเดียวนี้ก็ไม่พอ ผู้ชายทั้งประเทศไทยเรานี้ยกมาให้ผู้หญิงคนเดียวก็ไม่พอ กับความต้องการของราคะนี้ ท่านจึงเรียกว่าไฟ ราคะคึกินา ไฟคือราคะนี้แลเผาหัวใจสัตว์โลก ให้ติดให้ดิน ให้ลืมนเนื้อลืมนตัว ลืมบุญลืมนบาป ลืมนรกสวรรค์ ลืมหิริโอตตปปะไปหมด เพราะราคะกล้ำหมาสู่ไม่ได้

ให้ระวังนะกรุงเทพของเราเนี่ยเลี้ยงหมาไว้ทุกบ้านทุกเรือน บางบ้านมีหลายตัว ให้ระมัดระวังไว้ เดี่ยวราคะตัณหารุนแรงมากกว่าหมาแล้วหมาสู่ไม่ได้ แล้วจะวิ่งลงทะเลหลวงไปหมด จะไม่มีหมาติดบ้านนะ เพราะราคะเรามันแก่กล้าสามารถ จนกระทั่งหมาที่เราเลี้ยงไว้ก็อยู่ติดบ้านไม่ได้ กลัวอำนาจแห่งราคะตัณหาของเจ้าของมันรุนแรง นี่อำนาจแห่งราคะตัณหา ขนาดหมาเลี้ยงไว้แท้ ๆ ยังอยู่ติดบ้านไม่ได้ มันกลิ้งไปได้หมด ไม่มีสูงมีต่ำ ไม่มีพ้อมีแม่ ไม่มีลูกมีหลาน ไม่มีพี่มีน้อง ตัวนี้กลิ้งได้ทั้งนั้น ราคะตัณหากินไม่เลือกหน้า ตัวนี้กำลังรุนแรงเวลานี้ ในชาวพุทธของเรากำลังรุนแรง และต่างคนต่างรู้สึกจะเสริมกันมากขึ้นมากขึ้นทุกที ตัวนี้จึงรุนแรง ขนาดที่ว่าหมาในบ้านในเรือนจะอยู่ไม่ได้แล้ว เพราะตัวนี้มีอำนาจมาก ขนาดหมาตกทะเลไปหมดเลย นี่ให้พากันระมัดระวังตรงนี้ให้มาก

เราชาวพุทธให้มีหิริโอตตปปะ ความละอายต่อบาปต่อกรรม ต่อความสกปรกโสภมเหล่านี้ แล้วจะทำตัวของเราให้อยู่ในความสงบพอดี จะรู้เองว่านั่นคือพ่อนี้คือแม่ นั่นคือลูกนี่คือหลาน นั่นคือพี่นี่คือน้อง จะมีขอบมีเขตมีสูงมีต่ำ เป็นที่ยำเกรงเป็นขอบเป็นเขตให้รู้กัน เป็นฝักเป็นฝ่าย จะไม่กลิ้งไปหมดด้วยอำนาจแห่งราคะตัณหาตัวหน้าด้านนี้ ที่พออยู่พอเป็นพอไปเวลานี้ มนุษย์เราพอมองกันได้เนี่ยเพราะอำนาจแห่งธรรมนะ ธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาไว้ จึงพอมีกิริยามารยาท มีพี่มีน้องไม่กลิ้งไปเสียทั้งหมด มีพ้อมีแม่ มีสูงมีต่ำ มีที่เคารพยำเกรง

ถ้ามีแต่ราคะตัณหาล้วน ๆ แล้ว มันจะเคารพแต่ความอยากของมันนั่นแหละ พ้อมันก็ไม่ถอย แม่มันก็ไม่ปล่อยไม่วางมันกลิ้งได้หมด พี่ ๆ น้อง ๆ ญาติมิตรที่ไหนก็เลศตัว

นี้จะไม่ถือมาเป็นประมาณ ไม่เป็นที่เคารพยำเกรง ไม่เป็นที่เกรงขาม ไม่เป็นที่ระวัง มันจะกลืนไปทั้งนั้นด้วยอำนาจแห่งความอยาก ความรักความใคร่ เวลาเกิดขึ้นมาในหัวใจแล้ว ทำให้คนหน้าด้านไปหมด นี่แหละคนล่วงเกินศีลธรรม คนทำความสกปรกลามกทั้งหลาย เพราะอำนาจราคะตัณหาที่มันรุนแรง จึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษา มีธรรมเป็นเบรคห้ามล้อเอาไว้ จึงพออยู่เป็นท่านเป็นเรา เป็นสูงเป็นต่ำ เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นพี่เป็นน้องกันได้ เพราะธรรมเข้าควบคุมรักษา

หากไม่มีธรรมแล้ว ทะเลหลวงสู้ไม่ได้เลย ยังไม่มากยิ่งกว่าน้ำราคะตัณหา นตฺถิ ตณฺหาสมา นที แม่น้ำเสมอด้วยตัณหา คือความอยากความทะเยอทะยานนี้ไม่มี อันนี้ใหญ่กว่าแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงเสียอีก จึงต้องได้ระมัดระวังกัน นี่หมายถึงโรคที่กำลังรบกวนสัตว์โลก เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธของเรา ให้เหลวแหลกแหวกแนวสกปรกโสภม สร้างความทุกข์ให้บ้านเมืองเอนเอียงและล่มจมไปนี้ ก็เพราะราคะตัณหา เพราะความโลภนี้แล มันไม่ให้รู้จักบุญจักบาป ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนไว้อย่างแม่นยำตามหลักความจริงที่มีอยู่ทั้งหลายว่า บาปมีบุญมี นรกมีสวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี มาตั้งแต่กาลไหน ๆ ก็กี่ปีกี่กัลป์ เพราะธรรมชาติเหล่านี้มีมาก็กี่ปีกี่กัลป์แล้ว ไม่ใช่มีมาวันหนึ่งสองวัน และมีมาในเวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้เท่านั้น แต่มีมาดั้งเดิม

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็มีที่หมื่นก็แสนก็ล้าน ๆ ๆ พระองค์ ก็มารู้มาเห็นอย่างเดียวกันนี้หมด เพราะสิ่งเหล่านี้มีอยู่แล้ว ตั้งแต่พระพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรัสรู้ขึ้นมา พอตรัสรู้แล้ว เหมือนกับเราหลับตาอยู่ อะไรจะมีอยู่รอบข้างของเราเราก็มองไม่เห็น แต่พอลืมตาขึ้นเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นเขามีอยู่แต่เมื่อไร นี่ก็เหมือนกัน พอลืมตาได้แก่ตรัสรู้ ตาสว่างภายในขึ้นมาเรียกว่า โลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงหมดแล้ว นรกก็นั้นเห็นเป็นนรกอยู่ อย่างนั้นแล้ว บาปบุญก็ประจักษ์อยู่ในพระทัยนี้แล้ว จะลบล้างไปไหนว่าบาปไม่มีบุญไม่มี ก็สัตว์โลกสร้างบาปสร้างบุญอยู่ตลอดเวลา คือการสร้างบาปสร้างบุญนั้น ไม่ขึ้นอยู่กับเจตนาอย่างเดียว หากขึ้นอยู่กับหลักธรรมชาติของมันเอง เช่น สัตว์นี้ก็ทำบาปได้ แต่สัตว์ไม่รู้ตัวว่าทำบาป สัตว์ทำความดีต่อกันได้ แต่ก็ไม่รู้ตัวว่าตัวทำความดี ส่วนมนุษย์เรานี้รู้ ทำความดี ทำบุญก็รู้ว่าทำบุญ ทำบาปก็รู้ว่าทำบาป

นี่บาปมี เพราะการกระทำของสัตว์ กระทำอยู่ทุกอาการของจิตที่เคลื่อนออกมาเท่านั้น เคลื่อนออกมาทางซู้ก็เป็นบาปขึ้นแล้วในขณะที่จิตเคลื่อนออกทำงาน ทางวาจา ทางกาย ทางความประพฤติ กระจายออกไป ออกไปจากใจนี้ทั้งนั้นเป็นผู้ทำบาปทำบุญ แล้วจะลบล้างไปไหนว่าบาปไม่มี ผู้ทำมีอยู่เต็มโลกเต็มสงสาร แล้วจะให้บาปหลบซ่อนไปอยู่

โลกไหน จะไม่มีประจำสัตว์โลกที่ทำบาปทำบุญอยู่ตลอดเวลา นี่คือการทำบาปทำบุญ ทำ
 ขึ้นที่ใจ มีขึ้นที่ใจ ไม่มีใครลบล้างได้ ถ้าไม่ลบล้างการกระทำนี้เสียซึ่งเป็นต้นเหตุ ต้นเหตุ
 คือการกระทำ การกระทำดี กระทำชั่ว ผลต้องเป็นดี เป็นชั่ว เป็นสุข เป็นทุกข์ขึ้นมาจากภายใน
 ใจ

แม้จะไม่มองเห็นด้วยตาของเราก็ตาม แต่หลักความจริงเห็นแล้ว เป็นแล้วอยู่
 ภายในใจ ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ใครจะไปทำความชั่วซ้ำลามากที่ไหนก็ตาม เหมือนเราไปเอาไฟจี้
 ตัวในห้องของเราลับ ๆ ปิดประตูให้ดี ถ้าทำในที่แจ้ง เอาไฟจี้ตัวในที่แจ้งคนอื่นเห็นมันจะ
 ร้อน เอ้า ปิดประตูทำในห้องคนเดียว แล้วเอาไฟไปจี้ตัวอยู่ภายในห้องจะร้อนไหม ร้อง
 โก้งยิ่งกว่าเสือถูกปืนเสียอีก ร้อนอยู่ภายในตัว นี่ก็เหมือนกัน คำว่าไฟ เป็นของร้อนจี้ที่แจ้ง
 ก็ร้อนจี้ที่ลับก็ร้อน บาปเป็นของร้อน ทำที่ลับก็ร้อน ทำในที่แจ้งก็ร้อน ใครจะรู้จะเห็น ไม่รู้
 ไม่เห็น ก็เป็นบาป ๆ อยู่โดยหลักธรรมชาติของตน ใครไม่เห็นก็ตามเราก็ก่อนเรารู้ เรา
 ทำความชั่วซ้ำลามาก อยู่กับตัวของเราเอง คนอื่นไม่เห็นเราก็ก่อน คนอื่นไม่รู้เราก็ก่อน คนอื่น
 ไม่รับบาปรับกรรม ไม่รับความทุกข์ความทรมาน คนอื่นไม่ตกนรก ผู้นั้นก็ตกเอง ไม่
 จำเป็นอะไรกับที่แจ้งที่ลับ มันจำเป็นอยู่ที่การกระทำของตนนั่นแล เพราะฉะนั้นท่านจึง
 ห้ามไม่ให้ทำบาป

พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ เฉพาะอย่างยิ่งพระพุทธเจ้าสมณโคดมของเรานี้ สั่ง
 สอนประกาศบ้าง ๆ มาได้ ๒๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว ว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี นิพพานมี
 นี่ทรงแสดงไว้ตามสิ่งที่มีที่เป็นทั้งหลาย พวกเราชาวพุทธ ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้า นับถือ
 พระพุทธเจ้าว่าเป็นสรณะของพวกเรา ดังที่เราเคยเปล่งวาจาและทางด้านจิตใจขึ้นมาว่า
 พุทธ ธรรม สังฆะ สรรณํ คัจฉามิ นี้แล้ว ให้เรายึดบรรพชาที่ทรงแสดงไว้แล้วด้วยความ
 ถูกต้องนั้นเข้ามาสู่จิตใจ หมุนกาย วาจา ใจ ของตนให้เป็นไปตามทางที่พระพุทธเจ้าทรงสั่ง
 สอน ทั้งทางละ ได้แก่ การละบาป ละความชั่วซ้ำลามาก ทั้งการบำเพ็ญ คือการบำเพ็ญบุญ
 บำเพ็ญกุศลคุณงามความดี ไปตามร่องรอยที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้ว เราก็ก่อนไม่เป็น
 ข้ำศึกศัตรูคู่ก่อกรรมก่อเวรกับพระพุทธเจ้าโดยไม่มีเจตนา

เวลานี้ชาวพุทธของเรามักจะเป็นข้ำศึกต่อศาสนาของตนอยู่เสมอ ท่านว่าไม่ให้ทำ
 บาป มันก็ทำบาปเสียอย่างหน้าตาเฉย เอ้าไม่ให้ทำบาป ถ้าทำในที่แจ้งคนอื่นเห็นมันอุจาด
 บาดตา ก็ไปทำในที่ลับ ที่ลับเสีย เช่น ไปฉกไปขโมย ไปปล้นไปจี้ คดโกงรีดไถ ในแง่ต่าง
 ๆ ร้อยเล่ห์ร้อยเหลี่ยมร้อยสันพันคม ไม่ให้คนอื่นจับได้ แต่ความชั่วจับเจ้าของผู้ทำได้
 ตลอดเวลา อันนี้แลเป็นตัวสำคัญ พาให้เราจมลงนรก ไม่จำเป็นจะต้องหาใครไปเป็นสักขี

พยาน การกระทำดีชั่วของตนนั้นแลเป็นสักขีพยาน เป็นตัวจริงขึ้นมาแล้วกับผู้ทำ จึงควรระมัดระวังรักษาตามนี้ จะเรียกว่าเป็นชาวพุทธ นี้เรียกว่าชาวพุทธ

ใจเป็นของสำคัญดังที่กล่าวแล้วในเบื้องต้น เกิดในร่างนั้น ร่างนั้นหมดสภาพไปแล้วก็เรียกว่าตาย แต่ใจจริง ๆ นั้นไม่ตาย หากมีเชื้ออันหนึ่งดังที่กล่าวแล้วฝังภายในจิตให้พาไปเกิดตลอดเวลา เมื่อถอนเชื้อออกนั้นแล้ว จึงขาดสะบั้นไปหมด ดังพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านตรัสรู้ ท่านหมดเชื้ออันนี้แล้ว ท่านไม่ต้องเกิดต้องตายต่อไปอีก เป็นแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงไปแล้ว เรียกว่าใจเป็นธรรมทั้งแท่ง เป็นนิพพานไปแล้ว ไม่ได้สูญไปไหน ดังที่กิเลสมันหลอกหลวงว่าตายแล้วสูญ ตายแล้วสูญ เมื่อพิสูจน์ตามหลักความจริงนี้แล้ว มีแต่ตายกับเกิดประจำจิตวิญญาณของสัตว์ทั้งหลาย ทั่วโลกดินแดนนี้ไม่มีอะไรมากยิ่งขึ้นกว่าจิตวิญญาณของสัตว์ ไม่ว่าท้องฟ้ามหาสมุทรทะเล ในน้ำ บนบก เต็มไปด้วยจิตวิญญาณของสัตว์ที่เสวยกรรมอยู่ ตามอำนาจแห่งกรรมของตนในภพต่าง ๆ เต็มไปหมดไม่ได้สูญ เกิดตายอยู่อย่างนี้ ถ้าหากว่าสูญดังกิเลสหลอกหลวงแล้วเอาจิตวิญญาณมาจากไหน มาเต็มอยู่ในท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่มีช่องว่างเลย

แม้ที่สุดอย่างมนุษย์เราเวลานี้มีมากน้อยเพียงไร ในเมืองไทยของเราเวลานี้ก็มีถึง ๖๒ ล้านคน ถ้าหากว่าสูญแล้ว เอาอะไรมาเกิดเป็น ๖๒ ล้านคน ต้องเอามาจากสิ่งที่มีที่เป็นมาเกิด และกิเลสมันก็ลบล้างว่าตายแล้วสูญ นี้สำคัญมากกิเลสตัวนี้ มันลบล้างความจริง หลักระดมชาติแล้วคำว่าใจนี้ไม่มีป้าช้า คำว่าตายเหมือนร่างกายทั้งหลายตายนั้นไม่มี ท่านจึงต้องให้บำรุงจิตใจดวงนี้ไว้ด้วยอรรถด้วยธรรมให้มีที่เกาะที่ยึด อย่าไขว่คว้าตั้งแต่สิ่งภายนอก ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลเสียมากกว่าที่จะเป็นสารคุณแก่จิตใจของเรา สิ่งเหล่านั้นเราอาศัยชั่วคราวชั่วคราวที่เรามีและเรามีชีวิตอยู่เท่านั้น และได้มาเสียไป ได้มาเสียไป หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงกันอยู่อย่างนี้ตั้งกับตั้งกลับ

ใครเกิดที่ไหนก็อาศัยสิ่งนั้น ๆ วัตถุนั้น เช่นเราเกิดเป็นมนุษย์ เราก็อาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องอาศัย แต่เราอย่าถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นของวิเศษเลิศเลอ ยิ่งกว่าธรรมภายในจิตใจของเรา ที่ควรจะสั่งสมอบรมขึ้นให้มีภายในใจ จึงเรียกว่าสม่าเสมอ สมกับนามว่าเราเป็นชาวพุทธ ช่างนอกก็ให้รู้ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยยศถาบรรดาศักดิ์ เป็นเครื่องประดับประดาเชิดชูมนุษย์ให้มีศักดิ์ศรีดั่งามกว่าสัตว์ทั้งหลายเราก็ยอมรับว่ามีตามนั้น แต่อย่างหลงเพลินจนกระทั่งสร้างบาปสร้างกรรมขึ้น เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเหตุก็แล้วกัน นี้เรียกว่าเป็นชาวพุทธ

ภายในก็ขอให้พากันอบรมจิตใจของเรา ให้เข้าสู่ความสงบเย็นใจ ดังที่อธิบายให้แล้วเบื้องต้นว่า ภาวนา ๆ นี้แลคือหลักของใจ สร้างธรรมขึ้นที่ใจ ใจก็มีหลัก คนมีทานมี

ศีล มีภาวนา เป็นที่รวมลงไปแห่งจิตตภาวนา เหมือนกับแม่น้ำรวมลงสู่จุดใหญ่ของมัน เมื่อรวมตัวเข้ามาก ๆ แล้ว ภาวนานี้ก็กลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงขึ้นมาภายในจิตใจของเรา เว้งว้าง ไม่ไขว่คว้า หมดทุกสิ่งทุกอย่าง สลัดตัดทิ้งไปหมด เหลือแต่ความพอภายในใจดวงเดียว นี่คือการสร้างความดีอุดหนุนจิตใจให้จิตใจมีหลักยึด อย่าไปยึดแต่สิ่งภายนอกซึ่งเหลว ๆ ไหล ๆ แล้วทำคนให้ลุ่มจมได้มากเพราะสิ่งเหล่านั้น มีมากต่อมากภายในจิตใจไม่สนใจกับบรรดากับธรรม จึงเรียกว่าเป็นโรคเรื้อรังภายในใจ ความโลภก็ไม่เคยบั่นทอนมันลงบ้างด้วยความพอติดบอดี้ ความโกรธ ราคะตัณหา ก็ไม่บั่นทอนมันลงบ้าง ให้พอติดบอดี้ มีแต่ส่งเสริมให้มากมุนยิ่งขึ้น ๆ มันก็ก่อพิษก่อไฟเผาไหม้จิตใจ

เวลาตายลงไปก็สิ่งที่เราชอบมาก ๆ นี่แหละมันกลายเป็นไฟเป็นไฟ เป็นบาปเป็นกรรมเผาไหม้เราลงในนรก เรายังจะมีความรู้ความสามารถฉลาดแหลมคมกว่าพระพุทธเจ้า ที่จะไปต่อสู้อันทานทานได้หรือว่านรกไม่มี พระพุทธเจ้าองค์เอกแท้ ๆ เป็นผู้บอกไว้ว่าบาปมีบุญมี นรกสวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เราเอาความรู้มาจากไหน ที่ไปอวดรู้ฉลาดฉลาด ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์นิพพานไม่มี ตานทานพระพุทธเจ้า นี่ก็คือกิเลสภายในจิตใจของเราแน่ ซึ่งเป็นข้าศึกต่อธรรมมาตลอด ไปต้านทานปิดบังเอาไว้

ที่นี้คนเมื่อเชื่อกิเลสนี้แล้วก็ไม่กลัวบาป เพราะบาปไม่มีก็ยิ่งสนุกทำบาปลงไป บุญไม่มีก็ไม่สนใจที่จะทำบุญ เพราะทำแล้วบุญไม่มี ทำหาอะไร ยิ่งตายแล้วสูญด้วยแล้ว ตายไปแล้วนี่ไม่มีอะไรที่เป็นเครื่องสืบต่อในภพชาติต่าง ๆ อยากทำอะไรก็ทำเสียเวลามีชีวิตอยู่ นี่ ตายแล้วหมดความหมายไปแล้ว ก็ยิ่งทำตั้งแต่บาปแต่กรรม เพราะกิเลสเปิดโล่งไว้แล้วคือความอยาก ให้ลงตามความอยาก ทำตามความอยากก็ไหลลื่นไปเลย ตายแล้วก็บ๊ีบเดียวเท่านั้น เราไม่ต้องพูดว่านาที โมง วินาที คนที่ทำบาป หยาบเข้ามา ๆ และลบล้างความจริงว่าตายแล้วสูญ นรกไม่มีก็ตาม ผู้นั้นและจะเป็นผู้รับเหมามหันตทุกข์แต่ผู้เดียว ไม่มีใครเป็นเครื่องยืนยันจุดลากรับรองและจุดลากไว้ได้เลย ให้รู้ตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมเลิศโลกมาแต่กาลไหน ๆ พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เลิศ พระอรหันต์ท่านเป็นสาวกองค์เลิศ สอนสิ่งที่มีที่จริงแก่พวกเราทั้งหลาย ไม่ได้โกหกหลอกลวงเหมือนกิเลสหลอกโลกดั่งที่เป็นอยู่เวลานี้

ถ้าเรถือพุทธศาสนา ก็ขอให้ยึดคำสอนพระพุทธเจ้า พุทธโธ ธัมโม สังโฆ ให้มีสติอยู่กับตัวอยู่เสมอ อย่าลืมนื้อลืมตัวจนเกินไป แล้วจะขายตัวทำลายตัวไปโดยลำดับทั้ง ๆ ที่เราก็อุดเต็มปากว่าเราเป็นชาวพุทธ ๆ แต่มันเป็นชาวผีอยู่ภายในหัวใจ เพราะกิเลสเป็นพิษอยู่ภายในใจนั้นแล ให้แก้ไขตัดแปลงตนเองเสียใหม่ ไม่งั้นจะสายเกินไปหนา ยิ่งว่าตาย

แล้วสูญนี้ยังแล้วนะ นี่ละสร้างความลุ่มจมให้ตัวเองตั้งแต่ยังไม่ตายนี้แหละ สนุกสนานทำ ความชั่วช้าลามกด้วยความอยากความทะเยอทะยาน เพราะไม่มีใครจะมาเสวยผลอีกแล้ว เนื่องจากว่าตายแล้วสูญ ผู้นี้ผู้สนุกสร้างบาปหากรรมเต็มหัวใจตนเอง แล้วตายลงไปแล้ว เป็นยังไง

พระพุทธเจ้าท่านทรงสั่งสอนพวกเราด้วยความเมตตา ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับ พระองค์เองเลย ท่านพอทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว สอนโลกด้วยความเมตตาสงสาร เราเป็นคนใช้ ที่ควรแก่ยาแก่หมอ อย่าเห็นหมอเป็นของไม่มีค่า เห็นยาไม่มีราคาไป เราจะตายทิ้งเปล่า ๆ นะ คนไข้วิงวาทหมอ ต้องพึ่งหมอพึ่งยา ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับหมอ หมอว่ายังไงให้เชื่อ หมอถ้าไม่ยอมตาย นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นคนใช้ทางด้านจิตใจให้เชื่อธรรม ถ้าไม่ยอมฉิบ หาย ฆ่าตัวเองสังหารตัวเองทั้ง ๆ ที่มีชีวิตอยู่ที่นี่ ตายลงไปแล้วไปจมในนรก ให้รับแก้ไข ตนเองเสียตั้งแต่บัดนี้

ธรรมะพระพุทธเจ้าสุด ๆ ร้อน มาแต่กาลไหน ๆ ยี่งองค์ปัจจุบันนี้แล้วยิ่งสุด ๆ ร้อน ๆ บาปมีบุญมีนรกมีสวรรค์มีเคลื่อนย้ายไปที่ไหน เปลี่ยนแปลงไปที่ไหน ไม่เคย เปลี่ยนแปลง นอกจากกิเลสมันลบนั่นล้าง มันเปลี่ยนแปลงหลอกหลวงสัตว์โลกไปเท่านั้น ไม่มีความจริง ขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้วตั้งแต่ปุ๋ยา ตายายของมัน โคตรแช่ของมัน มีแต่ปุ๋ยา ตายายโคตรแช่แห่งจอมโกหกโลกทั้งนั้น แต่ธรรมของพระพุทธเจ้านี้ตรงไปตรงมา พูดตามมี ตามจริง จึงเรียกว่าภาษาธรรมเป็นภาษาที่สะอาดที่สุด คือพูดอย่างตรงไปตรงมา ถ้าเป็น น้ำก็สะอาดที่สุด คือธรรมนั้นสะอาดมากที่สุด ชำระล้างสิ่งที่สกปรกโสมนมไปได้โดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าธรรม เป็นภาษาที่สะอาดและตายใจได้สำหรับเราเป็นชาวพุทธที่นับถือเกาะ พระพุทธเจ้า

นี่ละเราเป็นโรคทางใจให้เชื่อธรรม ให้ปฏิบัติตนตามธรรม ให้ฝึกกิเลสซึ่งเป็นข้าศึก คอยคัดค้านต้านทานในการทำความดีของเราอยู่เสมอ มันจะไม่ยอมให้ทำความดีนะ เรื่อง ของกิเลสเป็นอย่างนั้น ให้จำไว้ตรงนี้ เราอย่าว่าเราสูงศักดิ์ นักปราชญ์ราชกวี เป็นเศรษฐี กุฎุมพี ไม่มีอะไรเหนือความจริงนะ ความจริงเป็นความจริง บาปเป็นบาป บุญเป็นบุญ อย่าหาญธรรม อย่าโอ้อวดทะนงตนเองต่อหลักความจริง คือบาปบุญคุณโทษ นรกสวรรค์ นี่เป็นหลักความจริงใหญ่โตครอบโลกธาตุยิ่งกว่าความสำคัญของเรา ให้ระมัดระวังตัวของ เราตอนนี้ให้ดี จะเรียกว่าเป็นชาวพุทธที่ดี

หลักตื่นล้มตาระลึกพุทโธในใจเสมอ เรียกว่าสร้างหลักใจเกาะธรรม เกาะธรรมอยู่กับใจเสมอ เรียกว่าเป็นผู้มีที่พึ่ง เป็นผู้มีหลักใจ อยู่ก็เย็นสบาย ตายก็เป็นสุขไม่สงสัย ตาย ด้วยพระพุทธเจ้า ตายด้วยพระธรรม ตายด้วยพระสงฆ์ ตายเกิดโลกนี้เกิดตายทั้งนั้น แต่

ขอให้ตายเพื่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จะเป็นการเพื่อตัวเองในทางความสุขความเจริญโดยลำดับ ๆ ไป นี่เป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าสั่งสอนแก่โลกทั้งหลาย

วันนี้ได้นำธรรมมาชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบซึ่งเป็นชาวพุทธด้วยกัน ธรรมะเหล่านี้เป็นธรรมะในหลักธรรมชาติ ถ้าว่าพระไตรปิฎกก็เป็นพระไตรปิฎกในคือพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านทรงไว้ ที่เรียกว่าพระไตรปิฎกใน พระไตรปิฎกนอกนั่นคือเราไปอ่านไปท่องไปบ่นรำเรียนตามตำรับตำรา ที่ท่านจดจารึกมาจากพระไตรปิฎกในมา เป็นพระไตรปิฎกนอก เป็นตำรับตำรา เป็นพระสูตรพระวินัย พระอภิธรรม นี้เรียกว่าพระไตรปิฎกนอก พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายท่านทรงพระไตรปิฎกในไว้ ท่านจึงแสดงไปตามหลักความจริงที่ท่านรู้แล้วเห็นแล้วทุกอย่าง ท่านจึงนำมาสั่งสอนสัตว์โลก

วันนี้ก็ได้ธรรมนำธรรมะประเภทนี้มาแสดงแก่พี่น้องทั้งหลาย ให้ได้ยึดได้เกาะเป็นสิริมงคลแก่ตัวของเราเอง ธรรมแท้ไม่เคยสูญหายไปไหน อย่าให้กิเลสมาลบลายแห่งธรรมของพระพุทธเจ้า จะฉิบหายวายปวงแก่ตัวของเราเอง การเทศนาว่าการก็ต้องขอภัยด้วยเวลานี้เต็มแก่แล้ว เทศน์ลำบากลำบาก บางทีหลงหน้าหลงหลัง ไม่ได้ศัพท์ได้แสงก็มี เพราะธาตุขันธ์นี้เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ของใจ มันทรุดโทรมไปโดยลำดับ จะใช้อะไรก็ไม่ค่อยได้ตามมักตามหมายมีผิด ๆ พลาด ๆ เป็นอย่างนี้ จึงขอภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายด้วยแล้ววันนี้พวกเราทั้งหลายนับว่าเป็นสิริมงคลอย่างยิ่ง ที่ได้ช่วยกันบริจาคเพื่อช่วยชาติของเรา ถ้าว่าโรคภัยกำลังทรุดโทรมเวลานี้ หนุนขึ้นด้วยทุกข์ด้วยยา ด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้วยอำนาจแห่งความรักชาติของเรา หนุนขึ้น ๆ บ้านเมืองของเราก็จะค่อยมีความแน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ

ที่หลวงตามาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายนี้ ปกตินิสัยแล้วเราไม่เคยสนใจกับเรื่องโลกเรื่องสงสารมาแต่ไหนแต่ไร มีแต่ความหมუნเข้าสู่ธรรม จิตใจกับธรรมหมუნตัวกันตลอดเวลาเพื่อความดีทั้งหลาย จนกระทั่งมาถึงบัดนี้ถึงได้เปิด ปีนี้เป็นปีเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบแล้ว ในผลแห่งความเป็นมาของตอนที่ได้บำเพ็ญมาตั้งแต่ต้น ในปัจจุบันชาตินี้ เรียกว่าตั้งแต่วันอุปสมบทมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ เราได้เสาะแสวงหาธรรมทั้งหลายตามทางแห่งศาสดาสอนไว้แล้วนั้น ก็ได้ประจักษ์เป็นลำดับลำดับมา ดังที่กล่าวนี้ เริ่มต้นให้จิตเป็นสมาธิ เราก็ได้เป็นเต็มหัวใจของเราแล้ว จึงได้นำสมาธิมาสอนพี่น้องทั้งหลาย โดยถอดจากใจของตัวเองไปสอน

ปัญญาก็เหมือนกัน ปัญญาขั้นใดภูมิใดที่ถอดถอนกิเลสประเภทต่าง ๆ จนกระทั่งสิ้นซากไปจากหัวใจ กลายเป็นใจที่บริสุทธิ์พุทธโธขึ้นมา ปัญญาเหล่านั้น ผลเหล่านั้นก็เต็มหัวใจเราแล้ว เราไม่มีอะไรบกพร่องในธรรมทั้งหลาย จึงกล้าที่จะพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

ด้วยความไม่สะทกสะท้านต่อความจริงที่รู้เห็นอยู่ภายในจิตใจนี้ หากจะผิดจะพลาดไปก็อาจจะเกี่ยวกับผู้ฟังก็ได้ สำหรับเราผู้แสดงเก็บไว้เราก็ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียจากกรรมประเภทที่เราครองอยู่เวลานี้ แสดงออกไปแก่ผู้ใดก็ตาม เราก็ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียจากกรรมที่เราครองอยู่เวลานี้ หากจะมีได้มีเสียก็ต้องเป็นไปจากผู้ที่ได้ยินได้ฟัง หากว่าฟังเป็นสิริมงคลตามทางของศาสนา ตามศาสนาที่สอนไว้แล้วว่าบาปมีบุญมี เป็นต้น เราก็เชื่อตามหลักความจริงที่ท่านแสดงนั้นก็เป็ฯสิริมงคลแก่ตัวเราเอง

หากว่าเราคัดค้านต้านทานด้วยอำนาจของกิเลส ซึ่งเป็นข้าศึกของธรรม ลบล้างผลแห่งศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้เพื่อมรรคผลนิพพาน ปิดออกหมดไม่ให้มีใครได้บรรลุมรรคผลนิพพาน บาปไม่มีบุญไม่มีแล้ว เลือกลงมือกรรมเรื่องบาปต่าง ๆ ก็เป็นของผู้นั้นที่จะได้รับจากการแสดงออกนี้เป็นไปได้ เป็นไปได้สองทาง คือเป็นในทางผลบวก เป็นในทางผลลบอย่างนี้ก็ได้ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายเลือกเฟ้นพิจารณาด้วยดี เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตน

การแสดงธรรมนี้ เราแสดงด้วยความเมตตาล้วน ๆ การนำโลกก็เหมือนกันเราไม่ได้นำด้วยความบกพร่อง ทิวโหยในคุณธรรมที่ครองใจอยู่เวลานี้ เรานำด้วยความอุ่มพอทุกสิ่งทุกอย่างแล้วด้วยความเมตตาต่อโลก ห่วงใยโลก จึงได้มาประกาศตนเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ผลที่ได้มามากน้อยจากการบริจาคของพี่น้องทั้งหลาย เราเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว การบวชมาเราก็ไม่เคยสนใจกับเงินกับทองตั้งแต่บวชมา แต่มาคราวนี้ได้เป็นเจ้าก็เจ้าการ เป็นเจ้าอำนาจครอบครองเงินเหล่านี้เสียทั้งหมด โดยความรับผิดชอบของเราแต่ผู้เดียว เราเป็นผู้ถือบัญชีเงิน จะผ่านมาก็บาทก็สตางค์ เราเป็นผู้สั่งเก็บส่งจ่ายแต่ผู้เดียวเพื่อความปลอดภัยแห่งสมบัติทั้งหลายเหล่านี้ เพื่อชาติของเราโดยสมบูรณ์ เราจึงต้องเข้มงวดกวดขัน สิ่งที่เราไม่เคยทำเราก็ได้ทำอย่างนี้ ด้วยอำนาจแห่งความสงสารนั่นเอง

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายต่างท่านต่างตระหนักในชาติไทยของเรา เป็นชาติที่มีความสง่าราศีมาดั้งเดิม ไม่ด้อยกว่าชาติอื่นใดที่เป็นเพื่อนบ้าน ให้รักศักดิ์ศรีชาติไทยของเรา ให้ต่างคนต่างรักชาติของตน ต่างคนต่างเสียสละเพื่อหุนชาติของเรา ในจุดที่เห็นว่าบกพร่อง ให้สมบูรณ์พูนผลขึ้นไป ชาติไทยของเราจะดูเป็นที่สง่างามขึ้นไปโดยลำดับ ไม่ถูกดูถูกเหยียดหยามแก่เพื่อนบ้านทั้งหลาย นี้ละผลก็คือความสงบเย็นใจ มีสง่าราศีเสมอหน้ากับชาติเพื่อนบ้านเขา จึงได้พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินเพื่อการช่วยชาติ

แล้วการดำเนินนี้ไม่มีค่าว่ากันนั้นก็นั่นแหละ นั่นแหละ ข้าศึกศัตรูเราไม่มี เพราะเรานำโดยธรรม ศาสนามาเป็นผู้นำ ศาสนาไม่เป็นข้าศึกศัตรูต่อผู้ใด นอกจากจะช่วยโลกที่เดือดร้อนให้มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาโดยลำดับเท่านั้น เพราะฉะนั้นการนำของเราจึงเป็น

การนำโดยธรรม เป็นการนำของพระ หากว่าพี่น้องทั้งหลายได้เห็นในทีวี ในกิริยาท่าทาง
 แห่งการแสดงออกของหลวงตาที่เป็นผู้นำนี้ โดยอาภัพกิริยาใด ก็กรุณาให้ทราบไว้เสีย
 ตั้งแต่บัดนี้ว่า กิริยาอย่างนี้เราเองก็ไม่เคยแสดง ไม่เคยแสดงในที่ไหน ๆ และประเทศไทย
 ของเราก็ไม่เคยได้เห็น คราวนี้ได้แสดงแล้วเต็มเม็ดเต็มหน่วย ด้วยอำนาจแห่งความเมตตา
 สงสาร ด้วยอำนาจแห่งพลังของธรรมล้วน ๆ ที่จะอุ้มชาติไทยของเราให้ขึ้นจากหล่มลึก

เพราะฉะนั้นกิริยาท่าทางจึงมีลักษณะเข้มแข็ง ซึ่งข้งต้งต้ง เอาจริงเอาจัง นี่คือกำลัง
 ของธรรมออกอุ้มชาติไทยของเรา ไม่ใช่กิริยาของกิเลสที่ทำบ้านเมืองให้เดือดร้อน แต่โลก
 ไม่เคยเห็นกิริยาอย่างนี้ต้องเหมาะว่าเป็นกิเลสอย่างเดียว นี่เป็นธรรมทั้งดวงสวนกันร้อย
 เปอร์เซ็นทีเดียว ว่านี่คือกิริยาของธรรมออกสนาม เพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ขอให้พี่
 น้องทั้งหลายได้ทราบตามนี้ วันนี้นำการแสดงธรรมหากผิดพลาดประการใด ก็หวังว่าจะได้รับ
 อภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย และต่อจากนี้ขอความสุขความเจริญ จงมีแก่บรรดาท่าน
 ทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ...

ชมการถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th